

# Vadszőlő

Arszenyij Tarkovszkij emlékének

Mint házfalat a vadszőlő, befut  
És összetart az emlékezetem;  
Vagyok, mert voltam, s ennyi épp elég –  
Akkor nyitom, ha becsukom szemem.

Ha kifelé bezárul minden út,  
Itt legbelül lesz tágasabb a tér:  
Puszták, hegyek, melyekre úgy borul  
A menny, mint kozmikus lapulevél.

Felkél a Nap s lenyugszik, városok  
Sötét utcáin árnyak kóborolnak:  
Mind ismerős, és náluk, aki él,  
Nem élőbb és nem holtabbak a holtak.

Ki megszólított egykor, már örök  
 Megszólítás és ifjuság marad,  
 Míg össze nem roppannak falaim  
 Vadszőlő-terhű életem alatt.

(Baka István *Tájkép fohással* című kötetéből.)

[← Előző oldal](#)

Következő oldal →